

Kollégiumi karantén-áhítat – 2020-2021/29.

Budapest, Rózsák tere, 2021. május 5.

Drága Fiatalok! **ANYÁK** napjához kapcsolódó rövid áhítattal kívánok nektek minden jót, az otthon tanuláshoz-gyakorláshoz továbbra is sok erőt, szorgalmat és jókedvet, a hátralévő írásbeli érettségi vizsgákhoz sok sikert, szép eredményeket! Vigyázzatok magatokra, Isten is rátok! Szeretettel és imádsággal gondol rátok: Kati

Misi fiamtól csodaszép lapot kaptam a minap. Ez áll benne másodikos gyöngybetűkkel: A legdrágább anyukának. Alatta: „Mint napfény a fellegek közt, szívárvány a rét felett, úgy hinted szét éltet adó, melengető fényedet. Akárhányszor születnék is, nem kellene más nekem, azt kívánám századszor is, mindig, mindig légy velem.” (Mentovics Éva)

Aztán a minap olvastam Esterházy Péter szavait is az anyákról: „Az anyák olyanok, hogy maminak szólítjuk őket, meleg a nyakuk meg a válluk, ahová a fejünket fúrjuk, és jó szaguk van. Az anyák mindig (mindenkor, bármikor etc.) velünk foglalatostkodnak, állandóan rajtunk tartják a szemüket, és ettől láthatóan boldogok. Boldogok. A szemük színe olyan, mintha az ég be volna borulva, de mégis ragyogna a Nap. Nevetős szemük mélyén - később - meglátjuk a szomorúságot is, az állandó, kikapadhatatlan és eltörülhetetlen fájdalmat, amelyről nem tudjuk, mire vonatkozik, hacsak nem magára a nevetésre. Enni adnak, inni adnak, pusztít adnak. (...) Vagy arra ébredünk, hogy ülnek az ágyunk szélén, és fogják a kezünket. Vagy pihekönnyű tenyerüket a mellkasunkhoz tartják, a szívverésünkön, és így ébredünk. Akárhogy is, amikor kinyitjuk a szemünket, az ő arcuk tölti be az egész látható teret. A világot. Később lesz egy rövid szakasz, amikor nem szeretjük (a falnak megyünk tőle), ha hozzánk érnek. Nem kell ezt kimondanunk, tudni fogják, érezni, és megtorpannak az ajtóban, ezt még mi nem látjuk, és azt sem, hogy onnét hosszan és kedvtelve kémlelnek minket, (...) mi még az álmok ködében úszunk, amikor puhán, aranylón, mintha angyalhangot hallanánk, valami gyönyörűségeset, puhán, suhogva, igen, a nevünket, egy angyal rebegi el a nevünket, az első nyújtózkodást megelőző rebbenésünkre az anyák is rebbennek, elrebbennek, vissza abba az életükbe, amelybe nincs belátásunk, árnyékos vidék, és amely igazán sosem érdekelt bennünket, halljuk a nevünket az égből.” (Semmi művészet)

Mindkét idézet vége arra a gondolatra fut ki, hogy anyánk, apánk – bármennyire szeretnénk is – nem lesz mindig velünk, mellettünk. Tavaly még kollégista diák társatok, O. Laci már tudja ennek igazát, mert a közvetlen közelmúltban veszítette el az édesanyját. Egy másik, mostani diák társatok is tudja ennek igazát, aki picit régeb-

ben, de még ebben a tanévben veszítette el az anyukáját. Hatalmas fájdalom, óriási veszteség. Hogy mekkora, ők tudják igazán... Pár napja én magam temettem egy 5 gyermekes, 15 unokás relatíve fiatal, 58 éves édesanyját...

Igen, van az úgy, hogy olykor „falnak megyünk” a szüleinktől – ez nem vitás, és normális is. De! Sose legyetek, kérlek sose legyetek annyira kemény- és hidegszívűek, hogy nem éreztetitek édesanyatokkal-édesapátokkal, mennyire szeretitek őket! Nem kell ezt mindig szóba önteni, többet mondhat egy néma ölelés, egy „vissza-puszi”!

Isten elfogadó szeretetét és gondviselését, ezerszer is megbocsátó lelkületét mindenki először így, otthon, a szülői szeretetben tapasztalja meg. Azt is mondhatnánk, kis- és nagyobb gyerekek számára még ők az isteni szeretet első számú tolmácsai, közvetítői (később már ott lesznek az igaz barátok, a nagy szerelmek is.) Amikor ti magatok anyák-apák lesztek, rátok is ez a feladat vár majd! Készüljétek rá már most, testben és lélekben, egészségetek és szépségetek megőrzésével, műveltségetek, tudásotok gyarapításával, érzelmi intelligenciátok fejlesztésével!

A 10 parancsolat v. más néven a Tíz Ige negyedik tanácsa így szól: *Tiszteld atyádat és anyádat!* (5Móz 5,16) Luther úgy értelmezi ezt az Igét, hogy „az atyai és anyai tisztségnek Isten azt a különös méltóságot adta, hogy nem csupán annyit parancsol, hogy szüleinket szeressük, hanem hogy őket tiszteljük. ... Mert a szeretetnél több a tisztelet, mint, amely nemcsak a szeretetet foglalja magában, hanem azonkívül illedelmességet, alázatosságot és hódolatot is. ... Nem is csupán azt követeli, hogy szüleinkhez jóságosan és tisztelettel szóljunk, hanem legfőként azt, hogy szívünk és színünk egyaránt mutassa és tanúsítsa, hogy nagyrabecsüljük és Isten után legelsőknek tartjuk őket. Mert akit szívből kell tisztelnünk, azt igazán magasra és nagyra kell értékelnünk. Vessük hát a fiatalság szívébe ...: legyen bár szülője alacsony sorsú, szegény, tehetetlen és akadékoskodó, mégis atya és anya, akit Isten adott. Életmódjuk vagy hibáik miatt a tisztelettől nem foszthatók meg. Azért a szülőknél nem a személyét kell nézni, hogy milyen, hanem Isten akaratát, aki így parancsolja és rendeli.”

Isten éltesse és áldjon titeket, leendő apák és anyák, és Isten éltesse és áldja drága Szüleiteket is!

Ima

Hálát adunk neked jóságos Istenünk mindazért a szeretetért, mely Szüleinkből árad felénk. Segíts viszont szeretni, értékelnünk és elfogadni őket – amíg mellettünk vannak, amíg módunk van rá. Tedd áldottá bennünk azoknak az apáknak és anyáknak az emlékét, akik már nem lehetnek velünk. Ne engedd felednünk szavadat: *Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágozik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni. De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is.* (Zsolt 103,15-17) Ámen.